

PROP DE VOSALTRES

Església, Estat i societat

L'11 de setembre és un dia especialment significatiu per a Catalunya, com el 9 d'octubre ho és per a la Comunitat Valenciana. En aquestes celebracions ens afermem positivament en la nostra pròpia identitat i en les nostres arrels com a pobles que tenim una història i una fisonomia pròpies. La llengua i la cultura que caracteritzen els pobles que integren la nostra diòcesi són un valor que tenim el dret i el deure de cuidar i defensar. Des de l'establiment de la democràcia hem de reconèixer que s'ha avançat molt en aquest sentit. Tal vegada alguns pensen que s'hauria d'avançar més i altres, en canvi, se senten còmodes en la situació actual. No és objecte del magisteri dels bisbes jutjar cadascuna de les lleis o mesures dels governants sobre aquests temes. La nostra missió és recordar el dret fonamental de cada país a defensar eficaçment la seua llengua i la seua cultura. Cada cristià té llibertat per decidir com fer-ho, sempre que es respectin els drets de tots. També cal afirmar que els qui han vingut des d'altres llocs han de valorar positivament la cultura del poble que els acull.

Aquestes commemoracions esdevenen també en una ocasió per reflexionar sobre el model d'Estat, sobre les relacions entre els nostres pobles i sobre la seua inserció en el conjunt de l'Estat espanyol. Cap marc jurídic és un dogma de fe immutable per naturalesa. Per això, sobre l'organització política i territorial de l'Estat poden existir entre els mateixos cristians diferents sensibilitats. Tampoc és objecte del magisteri dels bisbes valorar les diferents propostes. En tot cas, hem de recordar un límit ètic: s'ha de salvaguardar sempre el respecte als drets i llibertats que tots gaudim pacíficament. No seria legítim un canvi d'ordena-

ment jurídic que suposés per a alguns una privació de drets i llibertats.

La història de les nacions és molt rica. En ella tots poden trobar algun fet que justifique la pròpia opció. Tampoc ens correspon als bisbes valorar els fets històrics. Són els historiadors els qui tenen aquesta missió i han de realitzar-la amb objectivitat i, en la mesura del possible, amb el desig de conèixer la veritat, que en el cas de la història sempre és d'una gran complexitat.

El que principalment ens ha d'inquietar i unir a tots els cristians, és l'esforç per construir una societat justa i respectuosa amb la dignitat de tot ésser humà. La nostra història i la nostra cultura han estat impregnades per la fe cristiana. Ella ens ha donat un sentit de la dignitat de l'home; del va-

lor del matrimoni i de la família; del caràcter sagrat de tota vida humana; de la justícia social; de la veritat com a exigència de la política; etc... Aquests valors no són opinables i en ells no podem estar desunits. La nostra presència en la vida social, que inclou però no es redueix a la vida política, ha de centrar-se en el model de societat pel qual lluitem. Salvaguardat aquest principi, cadascú pot treballar per aconseguir aquells objectius que consideri legítims per defensar els drets històrics de la seua pàtria, des del diàleg i el respecte a tots.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Vosaltres sereu el meu poble» (Ex 3)

A vui, diada nacional de Catalunya, proclamem la identitat del poble català.

El terme poble caracteritza a un grup de sers humans vinculats entre sí per una història i un espai vital comuns.

La Bíblia utilitza molts termes per referir-se a una comunitat humana, a un poble. D'entre els que més sovintegen, encara que amb significacions diverses, n'escullo tres: **étnos**, **laós** i **pòlis**.

Étnos: s'aplica generalment en referir-se a una multitud de pobles, a les nacions en general. Per això, gairebé sempre ve en plural. **Laós**: l'autor

sagrat el refereix més aviat —encara que no exclusivament— per referir-se en concret al poble d'Israel. Singularitzat en les diverses tribus que s'agruparen sota una mateixa senyera. En termes religiosos, seria el poble escollit, el poble de l'Aliança. **Pòlis**: per la seva part, designa, ja en tota la literatura grega en general, una ciutat organitzada, una ciutat-estat, on el ciutadans prenen part en les decisions comunes i que en fan possible la seva governabilitat.

Portant aquests termes a la nostra realitat: enmig dels altres pobles, —étnos—, Catalunya és

una comunitat singular —un laós—, organitzada políticament i administrativa, com una pòlis.

Què és el que transforma una multitud i la converteix en un poble? Molts factors: la procedència comú i els vincles de sang. La mateixa llengua. Cultura, tradicions, història i costums i usos compartits. Ocupar un mateix territori per viure. Dotar-se d'unes mateixes lleis i normes de convivència... Tot això hi és. Però, pot ser insuficient. Cal tenir consciència d'estar vinculats els uns als altres per un objectiu comú: la unitat de destí.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Iglesia, Estado y sociedad

El 11 de septiembre es un día especialmente significativo para Cataluña, como el 9 de octubre lo es para la Comunidad Valenciana. En estas celebraciones nos afianzamos positivamente en nuestra propia identidad y en nuestras raíces como pueblos que tenemos una historia y una fisonomía propias. La lengua y la cultura que caracterizan a los pueblos que integran nuestra diócesis son un valor que tenemos el derecho y el deber de cuidar y defender. Desde el establecimiento de la democracia hemos de reconocer que se ha avanzado mucho en este sentido. Tal vez algunos piensan que se debería avanzar más y otros, en cambio, se sienten cómodos en la situación actual. No es objeto del magisterio de los obispos juzgar cada una de las leyes o medidas de los gobernantes sobre estos temas. Nuestra misión es recordar el derecho fundamental de cada país a defender eficazmente su lengua y su cultura. Cada cristiano tiene libertad para decidir cómo hacerlo, siempre que se respeten los derechos de todos. También hay que afirmar que quienes han venido desde otros lugares deben valorar positivamente la cultura del pueblo que les acoge.

Estas conmemoraciones se convierten también en una ocasión para reflexionar sobre el modelo de Estado, sobre las relaciones entre nuestros pueblos y sobre su inserción en el conjunto del Estado español. Ningún marco jurídico es un dogma de fe inmutable por naturaleza. Por ello, sobre la organización política y territorial del Estado pueden existir entre los mismos cristianos distintas sensibilidades. Tampoco es objeto del magisterio de los obispos valorar las distintas propuestas. En todo caso, debemos recordar un límite ético: se debe salvaguardar siempre el respeto a los derechos y libertades que todos disfrutamos pacíficamente. No sería legítimo un cambio de ordenamiento jurídico que suponga para algunos una privación de derechos y libertades.

La historia de las naciones es muy rica. En ella todos pueden encontrar algún hecho que justifique la propia opción. Tampoco nos corresponde a los obispos valorar los hechos históricos. Son los historiadores quienes tienen esta misión y han de realizarla con objetividad y, en la medida de lo posible, con el deseo de conocer la verdad, que en el caso de la historia siempre es de una gran complejidad.

Lo que principalmente nos debe inquietar y unir a todos los cristianos, es el esfuerzo por construir una sociedad justa y respetuosa con la dignidad de todo ser humano. Nuestra historia y nuestra cultura han sido impregnadas por la fe cristiana. Ella nos ha dado un sentido de la dignidad del hombre; del valor del matrimonio y de la familia; del carácter sagrado de toda vida humana; de la justicia social; de la verdad como exigencia de la política; etc... Estos valores no son opinables y en ellos no podemos estar desunidos. Nuestra presencia en la vida social, que incluye pero no se reduce a la vida política, debe centrarse en el modelo de sociedad por el que luchamos. Salvaguardado este principio, cada cual puede trabajar por alcanzar aquellos objetivos que considere legítimos para defender los derechos históricos de su patria, desde el diálogo y el respeto a todos.

Con mi bendición y afecto,

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Festa a l'ermita de Santa Marina de Pratdip

El passat 18 de juliol, l'ermita de Santa Marina de Pratdip es va posar de festa. No n'hi havia per menys. Aprofitant la festivitat de la santa, la parròquia de Pratdip va ser la receptora de les tan anhelades i cercades relíquies de santa Marina, que havien estat salvades durant la Guerra Civil, però mai no havien estat reclamades.

Després d'anys de buscar i gràcies al coratge i la insistència d'un metge que va estar al poble més de 25 anys, la recerca ha tingut un final feliç. Fa poc menys d'un any aquestes relíquies van ser trobades al dipòsit del Capítol Catedral de Tarragona. Havent-ho comunicat a l'Arquebisbe de Tarragona i al seu Delegat de Patrimoni, i sabent l'interès que aquestes relíquies fossin retornades a la població, el Capítol Catedral va decidir renunciar generosa-

ment a la seva legítima propietat i fer un acte de donació a perpetuïtat de les esmentades relíquies a la parròquia de Pratdip.

Aquest és el motiu que va generar la festa a l'ermita, en una celebració eucarística vespertina a l'església del paratge, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, concelebrada pel bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, i altres preveres, tant de Tarragona com de l'arxiprestat del Delta-Litoral. Al començament de la missa va tenir lloc l'acte protocolari: la signatura de l'acta de lliurament i el lliurament simbòlic de l'Arquebisbe de Tarragona al Bisbe de Tortosa. Al final de la celebració, bisbes, preveres i fidels congregats van passar a venerar ambdues relíquies.

Mn. Jordi Salvadó

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11)

Avui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministeri públic a les noces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profe-

tes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). El vi és necessari per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfores «destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia.

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres: «Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! En aquestes noces en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l'Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula.

(Dimecres, 8 de juny de 2016.)

Terçer centenari del Reial Santuari de la Font de la Salut de Traiguera (1716-2016)

Dins de l'Any de la Misericòrdia, el Sr. Bisbe de Tortosa, don Enrique Benavent, ens ha concedit a tots els pelegrins dels pobles veïns de Traiguera (La Jana, Sant Jordi, Canet lo Roig, Cervera, Sant Rafel del Riu, els «Rosarieros» de Benicarló) i que van participar-hi, la gràcia de la indulgència plenària del Jubileu, amb els elements essencials que no poden faltar per a rebre aquest fruit jubilar; accedint per la porta principal del Santuari i participant de l'Eucaristia concelebrada amb el Sr. Bisbe, dotze capellans, més un diaca permanent i un germà de Sant Joan de Déu, fill d'aquest poble.

Els cants de la Missa, van ser interpretats per la coral «Mare de Déu Font de la Salut».

En l'homilia, el Sr. Bisbe ens animà a trobar-nos amb Déu, mitjançant aquesta Mare de Déu, visitada al llarg del temps per grans personatges: reis, cardenals, bisbes... i el més important, les persones anònimes: bloc d'història, d'alegries, d'obrir el cor a Maria, la Mare; i també, als altres.

En acabar l'Eucaristia, vam ser invitats a visitar amb el guia, l'hospederia del Santuari, on havia una exposició dels dibuixos dels xiquets i xiquetes de l'escola traiguera, que havien fet pel Centenari.

També vàrem veure uns llibres antics de part de l'Ajuntament (segle XVIII).

El Sr. Bisbe va signar al llibre de visites, davant dels alcaldes, veïns i regidors que representaven els Alcaldes que no van poder assistir-hi el dia 25

de juny de 2016. Tot això ens servirà per a conservar una memòria agraïda.

J.M. Valle

Vinaròs, d'aniversari parroquial

Fa 50 anys el bisbe Moll, pensant en les necessitats de l'Església a Vinaròs, va erigir la Parròquia de Santa Magdalena. Conservant el nom d'una antiga ermita que va haver vora el mar, els vinarosencs van aplicar-se per aixecar des de zero l'actual temple.

Així, coincidint amb la festa litúrgica de la santa, el divendres 22 de juliol, la Parròquia va inaugurar les celebracions d'aquest gran esdeveniment amb la celebració de l'Eucaristia. Mn. Cristòbal, com a bon amfitrió, va invitar a presidir l'acte a l'ac-

tual bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, i a un nombrós grup de sacerdots vinculats d'alguna manera a la Parròquia.

Dies abans es va difondre un cartell preparat per a l'ocasió amb el lema commemoratiu. Això va comportar una crida de feligresos i devots de la santa que van omplir fins a vessar el temple parroquial.

En l'homilia, el Prelat va destacar tres actituds de santa Maria Magdalena i que podrien ser les senyes d'identitat de la Parròquia: la gratitud, la fidelitat i l'alegria. I en acabar la Missa, el bisbe Benavent va sorprendre tothom amb una carta apostòlica on el papa Francesc enviava expressament la seva benedicció.

Acte seguit, va tenir lloc una processó festiva pels carrers de la ciutat, la inauguració d'una placa commemorativa de l'efemèride i la projecció d'un documental sobre aquests 50 anys de la Parròquia de Santa Magdalena.

Va acabar la jornada amb un sopar de germanor vora el mar.

Amb aquest aniversari, l'Església de Vinaròs vol viure i celebrar l'alegria de ser fills de Déu baix el lema parroquial: «Som família, som un cor.»

La Comissió 50 aniversari

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [1C 15,1-11 / SI 117 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. La Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8,4-15]. St. Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpia i dr. de l'Església, card. (jesuïta); Sta. Hildegarda de Bingen, vg. i

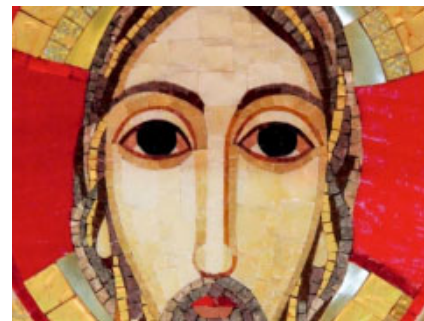
dra. de l'Església; St. Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; Sta. Coloma, vg. i mr. a Còrdova; Sta. Ariadna.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / SI 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé més breu: 16,10-13)]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; Sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare

A Ex 32-34 es narra el pecat tan gran del Poble fent-se un vedell de fosa i proclamant: *Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte.*

Amb llenguatge antropomòrfic primer el Senyor digué a Moisès: «Deixa'm que s'inflami la meua indignació.»

Però Moisès apaivagava el Senyor i finalment el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu Poble.

Pau instrueix el seu fill en la fe —Timo-teu— sobre els faules inacabables i xerrameques sense sentit (v. 4.6) contràries al gloriós Evangeli del Déu benaurat (v. 11).

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors: això el duu a confiar el servei apostòlic al primer dels pecadors —Pau— de qui Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primer en ell la grandesa de la seva paciència.

La grandesa de la paciència misericordiosa de Déu es veu sublim a les paràboles de la misericòrdia proclamant que, per damunt fins i tot del pecat més greu, hi ha l'amor misericordiós del Pare Déu.

Al discurs programàtic (4,16s) Jesús s'havia presentat com l'Ungit per portar la Bona Nova amb gràcia per a tothom (i no misericordiós per uns però venjatiu pels altres).

Deixar noranta-nou ovelles en el desert per anar a buscar la perduda és un despropòsit desassenyat! Perquè l'amor misericordiós de Déu no en sap de càlculs humans.

En el cel hi ha més alegria per un sol pecador que s'està convertint que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se: alerta! On són els noranta-nou justos que no necessiten convertir-se? Tots som pecadors necessitats de conversió i de perdó.

Jesús en realitat parla de pecador «que s'està convertint»: així el pare se li tira al coll i besa el fill no quan ja ha tornat a casa (convertit) sinó quan encara era lluny i s'ha posat en camí a trobar el seu pare (s'està convertint).

El pare els repartí els béns accedint a la petició del fill més jove perquè el bé suprem de l'amor i el romandre a casa com a fill i germà no es pot imposar a la força.

Encara era lluny que el seu pare el veié: el respecte del pare no és torna en indiferència davant l'opció triada pel fill sinó que el Pare segueix estimant-lo i pendent d'ell.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrist. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

► Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, junta amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-10) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

► Lectura del libro del Èxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".» Y el Señor añadió a Moisés: «Vejo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

► Salmo responsorial (50)

R. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / la del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / El sacrificio agradable a Dios / es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú, oh, Dios, tú no lo desprecias. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fio de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»